

ζουμε — προδέδουμε. Μά ξέρουμε μέρος. Και οι γεννιές των ανθρώπων, ή μιὰ κατόπι στην ἄλληνε, παίρνουντες κάθε βαθμὸ ἐπίγνωσης τῆς ζωῆς «γνώσεις» γιὰ νὰ σημειῶ ξεκινήσου, τίς γνώσεις τοῦτες τίς ὡς τὰ χθές ἄγνωστες τίς μεταχειρίζονται σὰν ἓνα κλειδί γιὰ νὰ νοιώξουνε τίς θύρες ἄλλων μυστηρίων. Ἔτσι: τὰ ἔρια τῆς πρόληψης συμμαζέδονται, κονταίνουν, μικραίνουν δλοένα, κ' ἔτσι πολιτίζεται ὁ κόσμος. Μιλᾶτε γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, μὰ ποῦ νὰ σκαμπάζετε ἀπ' τὸ κυριώτερο πρᾶμα ποῦ χρειάζεται γιὰ τέτοια συζήτηση — ἀπ' τὴν κ. Γλωσσολογία. Μὰ κι ἀπ' ἀφτὴ ποῦ νὰ ξέρετε ἀφοῦ τίποτε ἀπ' τὴ ζωὴ δὲ μᾶς μαθαίνουνε, καμιμιά ξήγηση τοῦ κόσμου τοῦ πολύφανου, κανένα ξεχώρισμα σχέσεων, συγγενειῶν κ.τ.λ. (Ὁ Ἄραπάδες μὲ τὴν πίστη τους πὼς θὰ πάθῃ ὁ ἀφέντης τοῦ ἡσκιου ποῦ θὰ πατήσῃ καμιμιά ὕαινα πάνου του, καὶ μεῖς μὲ τὴν ἀνόητη ὑποστήριξη τῶν τύπων. Τὰ ὀνόματα, ἡ γεννιά μας! Σπουδαία! Εἶναι κι ἄγριοι στὴν Ἀφρική ποῦ πιστέβουνε τόσο πολὺ στὰ ὀνόματά τους ποῦ τὰ βαστοῦνε καὶ μυστικά. Ὁ τύπος-οὐσία γι' ἀφτούς. Ἀκατεχιά! Χωρὶς μάτια, χωρὶς παρατηρηκότη, χωρὶς πράματα. Γνώσεις! Χωρὶς ἀφτὲς ἢ πρόληψη, ἢ ψεφτιά βασιλέβει. Τὰ μάγια, τὰ σταδροκοπήματα — ἔλα τοῦτα σημάδια βαρβαρισμοῦ. Ἀπολιτισιά. Ἡ ζωὴ τοῦ πολιτισμένου ἀθρώπου πάγει, καὶ τείνει, νὰ κυδερνιέται καὶ νὰ κανονίζεται πάντα γιοματώτερα ἀπὸ μιὰ ἀντίληψη λογική, ἀπὸ ἓνα κοίταμα, τοῦ νόμου τῆς ἀλήθειας, καὶ τῆς μεθόδου.

Ἄρνιέστε τὸ Δημοτικισμό. Ποιὸς ὁ λόγος; κανεῖς. Ποῦ ἢ ἐπιχειρηματικότητά σας; Πουθενά. Πείσμα μόνο, τειπελιά, πνέμα ρουτίνας, ἀδράνεια. Στεκάμενα νερά. Γνώσεις, δεσποινίδες, δουλειά, κύριε, ἀλλοιῶς δὲ θὰ γίνετε ποτέ μαλλιαροί, μ' ἄλλα λόγια θὰ πάρε πάντα ἀντάμα μὲ κείνους ποῦ πιστέβουνε στὸ διάβασμα τοῦ γιατρικοῦ στᾶστρα καὶ στὸ φεγγάρι, καὶ φτιοῦν στοὺς κόρφους τους, καὶ τάζουνε λαμπάδες, κι ἀνάθουνε καντύλια, καὶ προσμένουν νὰ πέσουν οὐρανόθεν οἱ πῆτες νὰ τίς φάν..

Καὶ τέλειωσε ὁ φίλος μὲ γέλοια καὶ μὲ τινάγματα χεριῶν καὶ μὲ τεντώματα τοῦ λαιμοῦ, καὶ μ' ἄλλες ὅμοιες κινήσεις ἐθουσιασμοῦ κι ἀφτοπεποίθησης.

— Μπράβο, μπράβο, μοντέρνε. Ξεσπάσαμε ἔλοι στὶς φωνές. Καὶ γέλοια, καὶ χεροκροτήματα.

Κ' εἶτανε τὸ τέλος. Τὸ ξέραμε ἔλοι. Δὲν εἶτανε ἢ πρώτη συζήτηση.

Ἡ δεσποσύνη Ὀλύμπια — συζητήτρια γελοῦσε κι ἀφτὴ, ἔτοιμη — στὸ πόδι — γιὰ τὴ βαρκάδα ποῦ θὰ μᾶς δροσολογοῦσε.

— Πάμε, παιδιά.

— Πάμε, πάμε, στὸ λιόγερμα — «τῆς θάλασσας καὶ τοῦρανοῦ κοράλλι». Ἔκανε ὁ Γεώργιος κοιτάζοντας τὴ δεσποσύνη Ὀλύμπια στὰ μάτια καὶ δείχνοντας τοὺς γυαλοῦς. — Πάμε πεισματάρια, φώναξε στοὺς μῶλους, ποῦ

«ἐγὼ εἶμαι ὁ χτυπημένος, λέγει ὁ ἓνας, ἀπὸ τοὺς χτύπους τῆς καρδιῆς»

Εἶμαι ὁ καλὸς τοῦ νιοῦ καὶ τῆς Παρθένου, καὶ μὲ πλουμίσεις, Ἔρωτι, καὶ μ' ἀλιφροσιτιῆς.

Πάμε στοὺς μῶλους τοῦ ποιητῆ μας, τοῦ Παλαμά μας. Ποῦ εἶναι ὁ δικός σας; Ἄ, πρέπει νὰ γίνουμε, ἔλεε, ἔλοι, μαλλιαροί. Μπρός.

Κι ὁ Γεώργιος πρῶτος, κι ἔλοι μας κατόπι, μὲ χάχλατα καὶ μὲ πηδημάτα, μὲ γέλοια ἀπ' τὴν καρδιά μας ριχτήκαμε στὴ βάρκα γιὰ τοὺς μῶλους.

ΣΤΑΒΡΟΣ ΜΑΒΡΟΘΑΛΑΣΣΙΤΗΣ

Σωζόπολη 30.VII.912

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ. Ἐβρισε τοὺς ἀξιωματικούς μας, ἔσοι βγαίνου ἀπὸ τὴ Σκολή τῶν ὑπαξιωματικῶν, ὁ Γάλλος συνταγματάρχης Ζενέν; Ὁχι. Τὸ ὄχι αὐτὸ τὸ λέει ὁ ἴδιος ὁ συνταγματάρχης σὲ γράμμα του πρὸς τὸ στρατηγὸ Ἴντοῦ. Κι ὅμως οἱ ἀξιωματικοί μας ἐπιμένουν πὼς τοὺς ἔβρισε καὶ **συνέπιονται**, ἴσως καὶ συνωμοτοῦν, ἴσως καὶ ἐτοιμάζουν καὶ κανένα κίνημα.

Στὴ Βουλγαρία καὶ στὴ Σερβία τὴν ὥρα τούτη οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν ἔχουνε ζήτημα Ζενέν. Οἱ δικοί μας ἐδῶ ἔχουν. Ἴσως γιὰτὶ ἐμεῖς δὲν ἐννοοῦμε ποτὲ νὰ φέσσουμε τὰ κομματικά, κι ἀξιωματικοὶ ἂν εἴμαστε, καὶ σὲ παραμονὲς τελιωτικῆς καταστροφῆς κι ἂ βρισκόμαστε.

Ποῦ νὰ μὴ βασκαθοῦμε.

—><—

ΜΑΥΡΟ ΣΗΜΑΔΙ. Μὲ συμπάθεια καὶ μὲ θαυμασμὸ παρακολουθοῦμε τὸ πατριωτικὸ κίνημα τοῦ κ. Θεμ. Σοφούλη κάτου στὴ Σάμο, μὰ δὲν τὸ κρύβουμε πὼς κάπια κρυάδα νιώσαμε σὰ διαβάσαμε τὴν προκήρυξή του πρὸς τὸ Σαμιώτικὸ λαό, γραμμένη σὲ μιὰ ἀπελπιστικὴ ὑπερκαθαρεύουσα. Κατέβηκε κάτου στὴ Σάμο γιὰ νὰ σήσει ἢ γιὰ ν' ἀνάψει ἐνθουσιασμὸ ὁ κ. Σοφούλης; Καὶ πὼς αὐτός, ἀντισκολαστικὸς στὸ βάθος καὶ μέλος ἀπὸ τὰ πρῶτα

πρώτα του Ἐπαναστατικοῦ Ὁμίλου, δὲ μεταχειρίστηκε τὴ γλῶσσα πρὸς ἀνάθει φωτιὰ μέσα στὰ στήθια καὶ σπρώχνει τὸν ἄθροισμα τυφλὰ πρὸς τὸν κίνυνο, παρὰ μεταχειρίστηκε τὴ μουχλιάρα γλῶσσα πρὸς μουδιάζει, πρὸς παραλείψει κάθε ψυχρὴ δύναμη, πρὸς ἀποκοιμίζει; Σὲ λογιώτατος μίλησε ὁ κ. Σοφούλης ἢ σὲ ἄθροισμα πρὸς διψοῦνε τὴ λευτεριά καὶ καλοῦνται νὰ χύσουνε τὸ αἷμα τους γιὰ νὰ τὴν ἀποχτήσουν;

Ἡ λογιωτατιστικὴ προκήρυξη τοῦ Καρλοβασιοῦ θὰ μείνει σὰν ἓνα μαῦρο σημάδι καταμεζὶς στὴ φωτερὴ ἔραση τοῦ κ. Σοφούλη.

Ο ΒΟΛΟΣ. Σὲ μιὰ ἐμπορικὴ πόλη πρὸς οἱ κάτοικοί της, καθὼς μᾶς ἔγραφε τὶς προάλλες ὁ ἀνταποκριτὴς μας, ἄλλο ἰδανικὸ δὲν ἔχουν παρὰ πῶς τὶς ἑκατὸ χιλιάδες τους νὰν τὶς κάνουνε διακόσιες—στὸν καλογεροπατημένο Βόλο πρὸς δημιούργησε τὶς μεσαιωνικὲς ντροπὲς τῶν ἀθεϊκῶν καὶ πρὸς δὲ ντράπηκε νὰ κλείσει μὲ βάρβαρα μέσα τὸ πρῶτο προδευτικὸ καὶ ἀθροισμὸ σκολειὸ πρὸς ἰδρύθηκε στὴν Ἑλλάδα—στὴν παραπολὺ συντηρητικὴ αὐτὴ κοινωνία ὑπάρχονε μερικοὶ φιλελεύτεροι καὶ προδευτικοὶ ἄθροισμοὶ πρὸς δημιουργήσανε μιὰ νύνηση ἰδεολογικὴ ἀξιοσημειώτη, ἀφοῦ τὴ θάμασε καὶ ὁ κ. Ἰπουργὸς τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας προχτές, στὸ Γεωργικὸ συνέδριο. Ὁ Βόλος, εἶπε, μπαίνει στὴν πρώτη γραμμὴ ἀφοῦ σ' αὐτόνε μοναχὰ ἀνακινήθηκεν διάφορα ἰδεολογικὰ ζητήματα.

Νά, πρὸς ἓνας Σαράτσης, ἓνας Σπυρίδης, ἓνας Ζάχος, ἓνας Κόσουδας καὶ μερικὰ ἀκόμα φιλελεύτερα παιδιὰ, ξεντροπιάζουνε μιὰν ἀλάκαιρη κοινωνία καὶ βάζουνε μιὰ πόλη στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πολιτισμοῦ.

ΛΥΠΗΡΑ ΠΡΑΜΑΤΑ. Ἐνας ἐργάτης, ἐπικρίνοντας στὸ τελευταῖο φύλλο τῆς «Ἐφημ. τῶν Ἐργατῶν» τῆς ἔρασης τοῦ Τρανοῦ, μιλάει μὲ κάπια ἀξιοθρήνητη ἀσέβεια γιὰ τὸν «περίφημον Ψυχάρην» καὶ γιὰ τὸν κ. Ν. Γιαννιὸ πρὸς τονὲ χαρακτηρίζει «ὑπηρέτη τοῦ περιφήμου Ψυχάρη» καὶ γιὰ τὸν κ. Τρανὸ πρὸς εἶναι ἀκατάρτιστος (!), λέει, γιὰ σοσιαλιστικὴ συζήτηση.

Ἄν τὸ ἄρθρο αὐτὸ τῆς ἔρασης κανένας ἀπὸ τοὺς ἐπιτήδειους ἐκείνους ἀθροισμὰς πρὸς ξεμεταλλεύονται τὸν ἐργάτη καὶ τὸν ἀπομωραίνου ἴσια ἴσια γιὰ νὰ μποροῦνε νὰ τὸν ξεμεταλλεύονται, θὰ γελοῦσαμε καὶ δὲ θὰν τὸ προσέχαμε καθόλου. Μὰ τὸ ἄρθρο αὐτὸ τῆς ἔρασης γραμμένο ἐργάτης καὶ αὐτὸ ἴσια ἴσια μᾶς ἀπελπίζει, γιὰ τὸ μᾶς ἀποδείχνει τὸν Ἄθρο-

ναῖο ἐργάτη χωρὶς αὐτοβουλία, χωρὶς τὸν πρεπούμενο σεβασμὸ σὲ πράματα πρὸς δὲν τὰ γνωρίζει, χωρὶς δυσπιστία σὲ ἔτι συκοφαντικὸ ἀκούει, ἔπως δὲ τὸν καταντήσανε τὸν ἄμοιρο αὐτὸ ἐργάτη οἱ διάφοροι συφεροντολόγοι πρὸς τοῦ καθίσανε στὸ στέροκο Βολιώτης ἢ Κορφιάτης ἐργάτης δὲ θὰν τῆς ἔρασης ποτὲ τέτιο ἄρθρο, γιὰ τὸ οἱ Βολιώτες καὶ οἱ Κορφιάτες ἐργάτες ἔχουν αὐτοβουλία καὶ αὐτενέργεια.

Ὁ κ. Ἀθηναῖος ἐργάτης τῆς «Ἐφημ. τῶν Ἐργατῶν» νὰν τῆς ἀκουστὰ ἄραγε πῶς ὁ «περίφημος» Ψυχάρης εἶναι καθηγητὴς στὸ Παρίσι καὶ ὁ Γιαννιὸς δὲν εἶναι ὑπερέτης τοῦ Ψυχάρη μὰ καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς καὶ ὁ Τρανὸς σπούδασε τρία χρόνια στὴ Γερμανία τὰ ζητήματα, πρὸς ἢ ἀφεντιὰ του τονὲ βρίσκει γιὰ δαῦτα ἀκατάρτιστο;

Ἄς ρωτήσῃ τὸν κ. ΝΣ τοῦ ΕΚΑ καὶ βουλευτὴ Ἀττικῆς νὰν τοῦ ἐπιβεβαιώσῃ ὅλες αὐτὲς τὶς πληροφορίες πρὸς τοῦ δίνουμε.

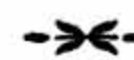

ΕΝΑ ΠΑΡΑΣΗΜΟ. Ὁ Παλαμᾶς δὲν ἔχει παράσημο. Μὰ δὲ σημαίνει τοῦτο. Ἴσως καὶ νὰ μὴν τοῦ χρειάζεται. Ἴσως πάλι—ξέρουμε καὶ μεῖς!—ὁ Παλαμᾶς νὰναι σὲ θέση νὰ δίνει παράσημα σὲ μιὰ Κυβέρνηση καὶ ὄχι νὰ παίρνει.

Αὐτὲς τὶς σκέψεις κάναμε ἄμα διαβάσαμε στὶς ἐφημερίδες τὴν παρασημοφορία τοῦ κ. Στέφανου Μαρτζώκη.

Καὶ σκεφτίκαμε ἀκόμα: Γιὰ νὰ σὲ λογαριάσουνε σὲ τοῦτο τὸν τόπο πρέπει πρῶτα νὰ σὲ λυπηθοῦνε, καὶ ἔσο πρὸς κακομοίρης φαίνεσαι, τόσο πρὸς πολὺ τιμιάσαι.

Nota bene. Τὰ λίγ' αὐτά, ὄχι γιὰ τὸν κ. Μαρτζώκη πρὸς καὶ στίχους καλοῦς ἔχει γράφει καὶ συμπαθητικὸς μᾶς εἶναι, μὰ γιὰ τοὺς φτωχοπροδρομισμοὺς τῆς Ἀθηναϊκῆς φημεριδογραφίας καὶ γιὰ μερικοὺς καφενοβίους ποετιάστρους τῆς τελευταίας σοδειᾶς.

ΟΙ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ. Ὅχι μόνο αὐτά, μὰ καὶ ἄλλα τόσα, καὶ πρὸς βάρβαρα ἀκόμα μέσα τοῦ Ἰπουργοῦ τῆς Παιδείας θὰ χερσκοροτούσαμε, ἂν μποροῦσανε αὐτά τὰ μέσα νὰ σταματήσουν τὴν ἀκράτητη δασκαλοποίηση καὶ νὰ ρήξουν τὰ κορτσια μας σὲ ἄλλα πρὸς πραχτικὰ καὶ πρὸς ἀξιοπρεπὰ ἐπαγγέλματα.

Ἴσως τὴν γιατρικὴ ἐξέταση καὶ τὶς εἰσαγωγικὲς ἐξέτασεις γιὰ τὸ Διδασκαλεῖο νὰ μὴν τὰ διάταξε

μ' αυτό το σκοπό έ κ. Υπουργός. Μά έμεις τὸ ἀποτέλεσμα βλέπουμε. Καί τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πὼς αὐτὰ τὰ μέτρα, καθὼς γράφουν οἱ φημερίδες, ἀπογοήτεψαν πολλοὺς γονεῖς καί τοὺς ἀναγκάσανε νὰ ποσύρουν τὰ κορίτσια τῆς ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο.

Καί νά, πὺ ἔτσι λιγοστεύουν οἱ διπλωματοῦχες ἄεργες τοῦ αὔριο καί πληθαίνουν ἴσως οἱ ἐργάτισες κ' οἱ νοικοκυράδες.

ΑΜΥΝΑ. Μία ἐφημερίδα πὺ βγαίνει στήν Ἀθήνα ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους «ξενοδοχείων, ἐστιατορίων, καφενείων, οἰκιῶν κτλ.». Γράφεται ἀπὸ τοὺς ἐργάτες αὐτοὺς, κί ἔχι ἀπὸ λεγιώτατους, διαφεντεύει τὰ συμφέροντά τους, κί ἔχι τὰ σιφέροντα νανενὸ ἐκμεταλλευτῆ τους, καί μάς κάνει τὴν παρηγορητικὴ ἐντύπωση πὼς εἶναι ἔργανο ἀθρώπων πὺ ξέρουν τί εἶναι, τί ζητάνε καί μὲ ποιὸ τρόπο πρέπει νάν τὸ ζητήσουνε. Φαίνεται πὼς κείνος πὺ τοὺς ὀργάνωσε τοὺς ἐργάτες αὐτοὺς δὲν εἶχε σφέρο νάν τοὺς ἀφίσει στὸ σκοτάδι γιά νάν τοὺς ξεμεταλλεύεται χυδαῖα, μὰ τοὺς μόρφωσε γιά νὰ νιώσουν τὴ θέση τους καί τὴ μεγάλη ἀποστολὴ τους.

Ἔχουμε μπροστά μας τὸν 7 ἀριθμὸ τῆς «Ἀμυνας» καί βλέπουμε στίς τέσσερις σελίδες τῆς νὰ περνάει κινηματογραφικὰ ἔλος ἔ τιτάνιος ἀγώνας τοῦ συνδικάτου πὺ τιτλοφεριέται κί αὐτὸ «Ἀμυνα». Ὅχι κούφια λόγια, μὰ πράματα χεροπιαστὰ ἀπὸ τὴν τυραννικὴ ζωὴ τῶ δυστυχισμένων αὐτῶν ἀθρώπων βγαλμένα, ἔχι συζήτησες ἄγονες, μὰ μπαλαδιές γερές κατὰ τῆς ἀδικίας τοῦ κάθε προϊστάμενου.

Ἡ «Ἀμυνα» γράφεται σὲ γλώσσα ἀπλή, πὺ κοντοζυγώνει στὴ δημοτικὴ. Ἴσως γι' αὐτὸ οἱ συντάχτες τῆς κατηγορηθήκανε κί ἀπὸ τὸν κ. ΝΣ. τοῦ ΕΚΑ. (ποῦναι καί μέλος τοῦ δημοτικιστοῦ κέντρου «Ἐκπαιδ. Ὀμιλος») γιά «μασσῶνοι, μαλλιανοὶ καί ἄθεοι» (κοίταξε «Ἀμυνα», ἀριθ. 7, σελ. 1, στήλ. 3).

ΟΙ ΧΩΡΙΚΟΙ ΡΗΤΟΡΕΣ. Κείνοι πὺ κάμανε τὴ βαθύτερη ἐντύπωση στὸ Γεωργικὸ Συνέδριο τοῦ Βόλου εἶναι οἱ δύο χωρικοὶ Θεσσαλοὶ Ρουμελιώτης κί Ἀραμπατζῆς πὺ ἀνεθῆκανε, μάς βεβαιώνει ἡ «Ἐστία» τῆς Τρίτης, πάνου στὸ βῆμα χωριάτικα ντυμένοι καί μὲ ἀπλή καί ζωντανὴ γλώσσα «ἔξετραγώδησαν τὰ δεινὰ τοῦ χωριοῦ καί τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τοῦ παρία αὐτοῦ τῆς Θεσσαλικῆς γῆς».

Τὸ ἀκροατήριον τοὺς καταχεροκρότησε ὅσο δὲ χεροκρότησε μερικοὺς δικούς μας μέσα στὸ Συνέδριο πὺ τὰ εἶπαν «περὶ διὰ γραμμάτων», ἴσως γιά νὰ μὴ φανοῦνε στὸν κόσμον...ἀγράμματοι.

Ἡ ΚΟΙΝῆ ΓΝΩΜῆ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ

Φίλε Νουμά,

Τὴν Κεριακὴ βράδι, 9 τοῦ Σεπτέβρη, στίς 7 1)2, ἤρθανε στὴ φτωχούλα σάλα τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου οἱ φίλοι κοινωνιολόγοι Παπαναστασίου, Κουτούπης καί Βαμβέτσος. Εἶπανε πολλὰ ἔμορφα πράματα στοὺς ἐργάτες· χτυπήσανε κάθε κοινωνικὴ φάτρη καί σαπίλα καί κάθε Θεωροπολισμὸ καί στὸ τέλος καταλήξανε συσταίνοντας στοὺς ἐργάτες νὰ συσσωματισθοῦν καί νὰ κατορθώσουν κί αὐτοὶ νὰ στείλουνε στὴ Βουλὴ τὸν ἀντιπρόσωπό τους. Μετὰ ἔ λεβέντης ὁ Κόσους ἀπάγγειλε τὴν «Ὀρμή» τοῦ Bergey, τὴ Λαοφωνία τοῦ Πασαγιάνη καί τὸν Παγκόσμιο Σοσιαλιστικὸ ὕμνον τοῦ Possier τὸν ἔμορφα μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ συνεργάτη μας Ρήγα Γκόλφη, καί ἡ γιορτὴ ἔκλεισε μὲ τραγούδια σοσιαλιστικὰ πὺ τὰ τραγουδήσανε οἱ λεβεντόκαρδοὶ τοῦ Κέντρου.

Βόλος, 9 τοῦ Σεπτέβρη.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΥΟ ΓΛΩΣΣΕΣ

Κύριε Νουμά,

Ἐπίτρεψον ἡμῖν νὰμφιβάλλωμεν διὰ τὸ ἀκριβὲς τῶν γραφομένων σου δι: ὁ ἡμέτερος κ. Γρ. Ξενόπουλος ἔγινε δικός σας, καταδικός σας. Ἄν ἀνεγνώρισε τὴν Παρσκευήν, 31 Αὐγούστου, δι: «δημοτικισμὸς καί μαλλιρισμὸς ἓνα πρᾶμα εἶναι», αὐτὸ δὲν σημαίνει δι: εἶναι καί ὁ ἴδιος μαλλιάρης ἢ δημοτικιστῆς. Τὸ Σάββατον, 1 Σεπτεμβρίου, ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν» ἐδημοσίευε τὴν δῆλωσιν δι: τὸ «γράψιμο» τοῦ κ. Φαίδωνος (Γρ. Ξενοπούλου) δὲν ἄλλαξεν, ἀλλὰ διαφέρει τὸ εἶδος. Ἄλλο ἢ «Ἀδελφούλα» καί ἄλλο αἰ «Ἀθηναῖκα: Ἐπιστολαί».

Φαίνεται δι: ἡ «Ἀδελφούλα» ἐδημοσίευσεν, ἐνώ ὡς σοι εἶναι γνωστὸν, ὁ πρᾶγματι **κατάδικός** μας κ. Γρ. Ξενόπουλος γράφει τὰς «Ἀθηναῖκας Ἐπιστολάς», εἰς τὸ γλαφυρὸν ἰδίωμα τῆς παρούσης μας.

Σῶς ἀσπιζόμεθα

ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΓΕΙΣΤΑΙ
ΚΑΙ ΝΥΝ ΤΗΣ ΜΙΣΟΓΕΝΟΥΣ ΕΤΑΙΡΟΙ